

Arrest

nr. 103 698 van 28 mei 2013
in de zaak RvV 115 601 / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2012 dient de verzoekende partij, zo ook haar partner en haar twee kinderen, allen van Kazachse nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 25 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij, zo ook haar partner, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 30 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij, zo ook ten aanzien van haar partner, het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 augustus 2012 stelt de verzoekende partij, net als haar partner, tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij, zo ook haar partner, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus respectievelijk bij de arresten met nummers 91 510 en 91 511 van 13 november 2012.

Op 30 augustus 2012 stelt de verzoekende partij, net als haar partner, beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 30 juli 2012. De Raad verwerpt deze beroepen respectievelijk bij de arresten met nummers 97 064 en 97 066 van 13 februari 2013.

Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Dit bevel is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*De genaamde K.Z.(...)
geboren te (...), op (in) (...)1964
van nationaliteit : Kazachstan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/11/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op diezelfde datum wordt ook ten aanzien van de partner van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Het beroep van de partner van de verzoekende partij is gekend bij de Raad onder het nummer 115 576.

Op 23 december 2012 dient de verzoekende partij samen met haar gehele gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij wijst er onder meer op dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2012, hetwelk definitief en uitvoerbaar is. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005*, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006*, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2012 is genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 97 066 van 13 februari 2013 en is dienvolgens definitief, zodat het principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (*RvS 2 oktober 2003*, nr. 123 774, *RvS 11 mei 2005*, nr. 144 319). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (*RvS 15 september 2003*, nr. 122 790). De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.4 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 25 februari 2013 als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 3 en 5 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

De bestreden beslissing geeft aan dat de asielaanvraag van de verzoekende partij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM en diende de verwerende partij in de bestreden beslissing hier niet nogmaals omtrent te motiveren. Waar de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM in algemene bewoordingen verwijst naar de algemene toestand in haar land van herkomst, met name Kazachstan, wordt opgemerkt dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven blijkt dat in het arrest nr. 91 510 van de Raad van 13 november 2012 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus

worden geweigerd, reeds het volgende werd gesteld: "De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet" en "Volledigheidshalve wijst de Raad naar de navolgende motivering in de bestreden beslissing: "Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de zwaarwichtige feiten die u aanhaalt, namelijk de vervolging van de Oeigoerse bevolking en het ontbreken van bescherming door de Kazachse autoriteiten, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u hierop een uitzondering zou zijn." Hieruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met de actuele situatie van de Oeigoeren in Kazachstan. Verwerende partij steunt zich voor deze motivering op de zich in het dossier bevindende landeninformatie (stuk 10) en de Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie aangewend door verwerende partij niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen". De gegevens waarnaar de verzoekende partij verwijst, werden reeds bij haar asielaanvraag afgewezen, en deze zijn onvoldoende om tot een schending van artikel 3 en 5 van het EVRM te kunnen besluiten. Voorts verwijst de verzoekende partij naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag ingediend werd na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kon de verwerende partij er geen rekening mee houden. Door louter te verwijzen naar een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf maakt men een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aannemelijk maakt.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen."

2.5 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 februari 2013 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 9 april 2013 uitdrukkelijk uitgenodigd haar belang bij huidig beroep uiteen te zetten, gelet op het feit dat zij reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is geworden, stelt de verzoekende partij te volharden in de door haar aangevoerde middelen, meer bepaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten ontijdig werd betekend omdat het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog hangende was.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad en de nota met opmerkingen.

2.6 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 april 2013 waarbij zij stelt te volharden in de door haar aangevoerde middelen, meer bepaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten ontijdig werd betekend omdat het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog hangende was, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd onder meer immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 25 februari 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.4 van dit arrest.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing haar ontijdig werd gegeven daar het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog hangende was, kan de Raad slechts vaststellen dat dit betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

Niet enkel dient erop gewezen dat bij eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat hierin uitdrukkelijk wordt vermeld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij op 13 november 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Tevens dient erop te worden geduïd dat voormelde beschikking van 25 februari 2013 evenzeer uitdrukkelijk “(...)het arrest nr. 91 510 van de raad van 13 november 2012 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd (...)” vermeldt.

Er wordt verder opgemerkt dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

De verzoekende partij maakt op generlei wijze duidelijk op welke manier het moment van afgifte, dan wel betekenen, van de bestreden beslissing zou leiden tot het wel beschikken over het wettelijk vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring. In de mate waarin de verzoekende partij bij haar betoog dat het bevel om het grondgebied te verlaten ‘ontijdig’ werd betekend een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing aanvoert, wordt nog opgemerkt dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt, noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van een beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving kan niet tot de nietigheid van de genomen beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking. In de mate waarin de verzoekende partij nog stelt te volharden in de ontwikkelde middelen, zonder dat zij daarbij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 februari 2013 opgenomen overige gronden formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op, en geheel voorbijgaat aan, voormelde in de beschikking aangevoerde gronden betreffende de door haar aangevoerde middelen. Bij het zonder meer volharden in haar middelen kan aldus evenmin afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking overige aangevoerde gronden.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 25 februari 2013 werd aangegeven. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting van 9 april 2013 op generlei wijze aantoonde dat zij, ondanks het feit dat haar reeds eerder, met name op 30 juli 2012, een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dit bevel definitief en uitvoerbaar is geworden, toch belang zou hebben bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

De exceptie van de verwerende partij wordt in de aangegeven mate bijgetreden. De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET